

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžr/150/2014
Identifikačné číslo spisu: 5014200910
Dátum vydania rozhodnutia: 24.02.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:5014200910.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľa: Žilinská univerzita v Žiline, Univerzitná č. 8215/1, Žilina, právne zast.: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Prievozská č. 4/B, Bratislava, proti odporcovi: Okresný úrad Žilina, pozemkový a lesný odbor, so sídlom Andreja Kmeťa č. 17, Žilina, za účasti účastníkov konania: 1/ S. W., bytom A., zast. advokátom JUDr. Ladislavom Buchom, E. Hroboňovej č. 42, Dolný Kubín, 2/ L. W., bytom L., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. OU-ZA-PLO 2014/10734/R zo dňa 22.05.2014, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 29Sp/47/2014-30 zo 17. októbra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 29Sp/47/2014-30 zo 17. októbra 2014 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) s poukazom na ustanovenie § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) potvrdil ako vecne správne a zákonné rozhodnutie Okresného úradu v Žiline, pozemkový a lesný odbor č. OU-ZA-PLO 2014/10734/R zo dňa 22.05.2014 a zároveň nepriznal navrhovateľovi a ani účastníkom konania v rade 1/ a 2/ náhradu trov konania.

Napadnutým rozhodnutím odporca rozhodol tak, že S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom L., štátny občan Slovenskej republiky preukázal splnenie podmienky oprávnenej osoby podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, t.j. že bol synom pôvodného vlastníka a zároveň preukázal splnenie podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Zb., t.j. že nehnuteľnosti v kat. úz. S. pkn. parc. č. 2062 - roľa o výmere 75 siah zapísaná v majetkovej podstate č. 85, pkn. parc. č. 2063 - roľa o výmere 75 siah zapísaná v majetkovej podstate č. 98, pkn. parc. č. 2061 - roľa o výmere 1 jutro 1100 siah zapísaná v majetkovej podstate č.

976, pkn. parc. č. 2028 - roľa o výmere 3 jutrá 600 siah zapísaná v majetkovej podstate č. 1390, pkn. parc. č. 2015 - roľa o výmere 4316 m² a pkn. parc. č. 2016 - roľa o výmere 4316 m² obe zapísane v majetkovej podstate č. 2047, pkn. parc. č. 2064 - roľa o výmere 2697 m² zapísaná v majetkovej podstate č. 2200, pkn. parc. č. 2076 - roľa o výmere 12 408 m² zapísaná v majetkovej podstate č. 2410, pkn. parc. č. 2071 - roľa o výmere 16 545 m² zapísaná v majetkovej podstate č. 3408 prešli do vlastníctva štátu v dôsledku výroku o prepadnutí majetku na základe rozsudku Štátneho súdu v Bratislave č. Ts III.112/50 zo dňa 31.01.1951, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. 17 Tr 25/68 zo dňa 19.03.1969 v konaní podľa zákona č. 82/1968 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov. Vo výrokovej časti 2. odporca uviedol, že žiadateľ S. W., nar. XX.XX.XXXX počas konania zomrel a do jeho práv nastúpili na základe právoplatného osvedčenia o dedičstve D 264/2004, Dnot 33/2004 zo dňa 27.02.2004 dedičia, a to L. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. a S. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom A.. Vo výrokovej časti 3. odporca priznal vlastnícke právo L. W. a S. W. k nehnuteľnostiam v kat. úz. S., a to stav podľa katastra nehnuteľnosti - GP: parc. CKN č. 5083/264 - trvalý trávnatý porast 12785 m², komasačný hárok 0649, komasovaná parcela č. 5084, roľa a parc. CKN č. 5083/264 - zastavaná plocha, 5718 m², komasačný hárok 0649, komasovaná parcela č. 5084, roľa, ktoré boli vytvorené na základe Geometrického plánu č. 11-a/2009 vyhotoveného dňa 01.08.2009 Ing. V. D. a úradne overené Správou katastra Žilina dňa 25.08.2009. V bode 4. výrokovej časti rozhodnutia odporca uviedol, že nehnuteľnosti sa zapisujú na list vlastníctva v podiele 3/8 pre L. W. a v podiele 1/8 pre S. W..

Krajský súd s poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu 2Sžo/231/2010 zo dňa 17.08.2010, a tiež rozhodnutie 1Sžr/27/2010 zo dňa 12.07.2011 v odôvodnení uviedol, že konštrukcia uplatnenia reštitučného nároku v zmysle zákona o pôde je oproti zákonu č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách odlišná. Jednou z podmienok úspešnosti oprávnenej osoby uplatňujúcej si reštitučný nárok podľa zákona o mimosúdnych rehabilitáciách bola práve podmienka, aby si oprávnená osoba uplatnila svoj reštitučný nárok v príslušnej zákonnej lehote u povinnej osoby, avšak zo zákona o pôde takáto povinnosť oprávnenej osobe pri uplatnení si reštitučného nároku nevyplýva. Pokiaľ teda oprávnená osoba, v danom prípade právni predchodcovia účastníkov konania, aj nevyzvali povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti, tak to znamená, že správny orgán bude v konaní rozhodovať v zmysle § 9 ods. 4 zákona o pôde, teda v podstate bude rozhodovať o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti. Nie je možné teda zaväzovať oprávnenú osobu, resp. dediča oprávnenej osoby k tomu, aby vyzýval povinnú osobu, pokiaľ k takejto povinnosti príslušný zákon nezaväzuje.

Krajský súd konštatoval, že správny orgán aj napriek tejto skutočnosti zisťoval a zistil, a z obsahu písomnosti, ktoré účastníci konania doložili do správneho spisu, je možné vyvodiť, že povinná osoba, aj keď k tomu priamy dôkaz neexistuje, bola vyzvaná na vydanie predmetnej nehnuteľnosti. Bola predložená fotokópia návrhu na vydanie veci, medzi ktorými pozemkami navrhovateľ S. W. iadal od odporcu Vysoké školy dopravy a spojov Žilina aj pozemok parc. č. 5084 EN o výmere 12105 m². Z písomností zo dňa 06.08.1992 vysoká škola dopravy a spojov reaguje vo vzťahu k S. W., že pokiaľ sa týka pozemkov zapísaných na LV č. XXX, keď v danom prípade žiadaný pozemok je zapísaný na LV č. XXX, z tejto písomnosti nepochybne vyplýva, že čo sa týka vydania pozemku, nebolo možné dospieť v tomto smere k dohode medzi žiadateľom a povinnou osobou.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti krajský súd mal za to, že rozhodnutie, resp. žiadosť o uzavretie dohody o vydaní pozemku podľa § 9 ods. 1 zákona o pôde ani nie je podmienkou konania. Bolo nesporné, že právny predchodca účastníkov konania si reštitučnú žiadosť uplatnil v zákonom stanovenej lehote prekluzívnej, ktorá je podmienkou konania.

Krajský súd v Žiline napokon vyslovil zhodné názory so správnym orgánom, že v danom prípade ani prípadná existencia inžinierskych sietí, ako aj inžinierskych stavieb, ktoré by sa mali nachádzať pod zemským povrchom daného pozemku, nemôže byť prekážkou vydania predmetnej časti parcely tak, ako správne konštatoval odporca s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb. Správne na podporu svojich tvrdení odporca poukázal na zistený skutkový stav ohliadky, resp. fotodokumentácie sporného pozemku a aj znaleckého posudku vo vzťahu k susednému pozemku, ktorý bol v rámci iného reštitučného konania oprávneným osobám vydaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodnutie

odporcu súd ako vecne správne a zákonne potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Podanie odvolania odôvodnil s poukazom na znenie § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) O.s.p. v platnom znení, keďže v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že s vyššie uvedenými závermi súdu prvého stupňa sa nemožno stotožniť z nasledovných dôvodov:

- súd prvého stupňa podľa nášho názoru nesprávne poukazuje na zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Pre uplatnenie reštitučného nároku v uvedenom prípade je rozhodujúce znenie zákona č. 229/1991 Zb. o pôde;
- v doterajšom konaní orgán verejnej správy a konajúci súd neaplikovali na uvedený prípad zákon č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách s tým, že rozhodnutie súdu opierajúce sa vo svojom rozhodnutí o novú právnu kvalifikáciu zakladá odňatie možnosti konať pred súdom navrhovateľovi ako účastníkovi konania;
- zákon o pôde pre priznanie reštitučného nároku výslovne vyžaduje existenciu výzvy oprávnenej osoby voči povinnej osobe;
- odôvodnenie rozhodnutia poukazuje na nové nepriamo zabezpečené dôkazy, s ktorými navrhovateľ nebol riadne oboznámený, čo zakladá inú vadu konania, nehovoriac pri tom o tom, že ide o nepriame dôkazy jednoznačne nepreukazujúce splnenie podmienok v zmysle zákona o pôde;
- zákon o pôde jednoznačne stanovuje podmienky pre priznanie reštitučného nároku s tým, že v uvedenom prípade tieto podmienky neboli splnené.

Zdôraznil, že z hmotnoprávneho hľadiska žiadateľ nepreukázal splnenie podmienok vyžadovaných zákonom pre vydanie veci v zmysle zákona o pôde, keďže existenciu výzvy ako takej nepreukázal.

Poukázal na znenia § 9 ods. 1 reštitučného zákona, podľa ktorého má oprávnená osoba uplatniť reštitučný nárok na pozemkovom úrade a zároveň vyzvať povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti.

Podľa navrhovateľa je zrejmé, že s uplatnením reštitučného nároku na pozemkovom úrade musí byť zároveň kumulatívne splnená podmienka vyzvania povinnej osoby oprávnenou osobou na vydanie nehnuteľnosti. Až po tom, ako si oprávnená osoba uplatní nárok na vydanie nehnuteľnosti u povinnej osoby a nedôjde k uzavretiu dohody je správny orgán oprávnený začať konanie o vydanie nehnuteľnosti v zmysle reštitučného zákona.

Vzhľadom na uvedené zastal názor, že uplatnenie reštitučného nároku oprávnenou osobou u povinnej osoby výzvou v zákonnej lehote je základným predpokladom na vydanie nehnuteľnosti v zmysle reštitučného zákona a je nepochybné, že táto podmienka žiadateľom nebola splnená.

Keďže v uvedenej súvislosti nebol žiadateľom predložený jednoznačný dôkaz, splnenie uvedenej podmienky nemožno považovať za preukázané a neunesenie dôkazného bremena v uvedenej súvislosti nemôže byť na ťarchu povinnej osoby.

Navrhovateľ napokon namietal, že nesprávne právne posúdenie veci zároveň spočíva v tom, že stavby zriadené na pozemku nebránia jeho poľnohospodárskemu využitiu, čo taktiež odporuje vydaniu veci v zmysle reštitučného zákona.

Odporca a účastníčka konania L. W. v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa navrhli odvolanie navrhovateľa ako neopodstatnené zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 212 a nasl.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom preskúmacieho súdneho konania na základe opravného prostriedku navrhovateľa v danej veci bolo rozhodnutie a postup odporcu, ktorým v rámci reštitučného konania vedeného podľa zákona č. 229/1991 Zb. oprávneným osobám priznal vlastnícke právo k žiadaným nehnuteľnostiam.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočne právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavný výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. nárok uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľností. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľností.

Podľa § 9 ods. 2 uvedeného zákona dohoda podlieha schváleniu pozemkovým úradom formou rozhodnutia vydaného v správnom konaní.

Podľa § 9 ods. 3 uvedeného zákona rozhodnutie pozemkového úradu o neschválení dohody preskúma na návrh účastníka súd.

Podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde, ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti pozemkový úrad.

I keď v rámci rozhodovania pozemkových úradov podľa zákona o pôde prichádzajú do úvahy viaceré druhy rozhodovacích procesov, tak v aplikačnej praxi sa možno stretnúť predovšetkým s dvomi druhmi rozhodovania pred obvodným pozemkovým úradom, a to:

1. rozhodovanie o schválení (neschválení) dohody o vydaní nehnuteľností podľa § 9 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb.

2. rozhodovanie o vlastníctve oprávnenej osoby podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb.

Z výkladu § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. vyplýva, že obvodný pozemkový úrad rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti až vtedy, ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde.

Z administratívneho spisu správneho orgánu je nesporné, že právny predchodca účastníkov konania S. W., nar. XX.XX.XXXX si riadne v prekluzívnej lehote uplatnil príslušný reštitučný nárok, avšak podľa odporcu nevyzval povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona o pôde.

Odvolačný súd k tejto námietke navrhovateľa uvádza, že aj podľa názoru odvolacieho súdu z obsahu písomnosti, ktoré účastníci konania doložili do správneho spisu je možné vyvodiť, aj keď tam priamy dôkaz neexistuje, že povinná osoba bola vyzvaná na vydanie predmetnej nehnuteľnosti. Odvolačný súd sa v tejto otázke v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi krajského súdu na ktoré poukazuje.

Odvolačný súd v zhode s názorom krajského súdu poukazuje taktiež na to, že pokiaľ by aj oprávnená osoba, a teda v danom prípade právny predchodca navrhovateľky, nevyzval povinnú osobu na vydanie nehnuteľností, tak znamená to aj podľa názoru odvolacieho súdu, že správny orgán bude v konaní rozhodovať o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti.

Zákon č. 229/1991 Zb. totiž nestanovuje sankciu zániku reštitučného nároku oprávnenej osoby v prípade, že nevyzve zároveň (popri uplatnení nároku oprávnenej osoby na pozemkovom úrade) povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Totožný názor v tejto právnej otázke zaujal aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí č. 2Sžo231/2010 zo dňa 17. augusta 2011, čo konštatoval vo svojom napadnutom rozsudku v tejto veci aj krajský súd.

K námietke navrhovateľa, že prihliadajúc na charakter stavieb zriadených na pozemku je zrejmé, že tieto bránia jeho poľnohospodárskemu využitiu, čo taktiež odporuje vydaniu veci v zmysle reštitučného zákona. Odvolací súd v zhode s názorom krajského súdu poukazuje na to, že v danom prípade ani prípadná existencia inžinierskych sietí, ako aj inžinierskych stavieb, ktoré by sa mali nachádzať pod zemským povrchom daného pozemku, nemôže byť prekážkou vydania predmetnej časti parcely tak, ako správne konštatoval odporca s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odporcu, zhodné s názorom krajského súdu, nevzhladol jeho nezákonnosť, odporca ich aj podľa názoru najvyššieho súdu náležite a podrobne odôvodnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné, také, ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a odporcovi a účastníkom z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemajú zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.